

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/123/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6115010201
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slavoj Sendecký
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6115010201.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Slavoj Sendeckého a sudcov JUDr. Alojza Palaja a JUDr. Jozefa Ryanta, v trestnej veci obžalovaného E. G., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 14. decembra 2016, o odvolaní obžalovaného, proti rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17.08.2016 sp.zn. 3T/18/2015 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného E. G. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17.08.2016 sp.zn. 3T/18/2015 bol obžalovaný E. G. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 6. marca 2013 v čase okolo 10.00 hodine v budove Villa Stella, na ulici Janka Kráľa 7 v Banskej Bystrici fyzicky napadol I. E., nar. XX.XX.XXXX tak, že keď poškodený otvoril vstupné dvere budovy a vošiel dovnútra, pričom obvineného pretlačil rukami, tento k nemu podišiel a pravou rukou ho udieral do hlavy, do oblasti čela, spánku a krku, následne chytil lopatu s poriskom a udrel ho tri až štyrikrát kovovou časťou po pravom predlaktí a po chrbte, kde sa následne poškodený vytrhol a vybehol hore po schodoch, kde ho obvinený dobehol a trikrát ho udrel lopatou na hornú časť chrbta a na ruky, čím mu spôsobil pohmoždenie hlavy vo frontálnej oblasti vpravo, pohmoždenie v oblasti nosa a čelovej oblasti hlavy, odreniny pravej ruky, ktoré zranenia si vyžiadali dobu liečenia v trvaní 10 až 14 dní.

Za to mu bol uložený podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. peňažný trest vo výmere 400,- Eur. Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, bol obžalovanému ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere dvoch mesiacov. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanému bola uložená povinnosť nahradiť poškodenému I. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom ulica C. č. XX, T. Bystrica, škoda vo výške 805,- Eur, poškodenej spoločnosti Dôvera, zdravotná poisťovňa, a.s. so sídlom Einsteinova 25, Bratislava, IČO: 35942436 vo výške 147,17 Eur a poškodenej Sociálnej poisťovni, ústredie Ul. 29. Augusta č. 8 a 10, Bratislava, IČO: 30807484, škoda vo výške 721,70 Eur. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. bol poškodený I. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Ul. C. č. XX, T. T., so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody odkázaný na občiansko súdne konanie.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie obžalovaný E. G.. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že s rozhodnutím súdu prvého stupňa nesúhlasí, pretože súd prvého stupňa rozhodol o vine na základe skutkového stavu, ktorý nebol náležite zistený, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Podľa jeho názoru v danej veci vznikli pochybnosti o zistenom skutkovom stave, resp. priebehu skutkového deja, a preto mal súd pri rozhodovaní vo veci zohľadniť možnú aplikáciu princípu „in dubio pro reo“.

Ako prvé uviedol, že medzi ním a poškodeným I. E. nepochybne došlo ku konfrontácii, čo sám ani nevyvrátil, išlo však o škriepku, pri ktorej tak on, ako aj poškodený, sa naťahovali. Rozhodne poprel, že by poškodeného fyzicky napadol a spôsobil mu zranenia, z ktorých poškodený ho viní. Zdôraznil,

že celú potyčku medzi ním a poškodeným zapríčinil poškodený, ktorý sa pomocou použitia fyzického donútenia, resp. sily, pokúšal dostať do priestoru spoločnosti Afrodita Trade, s.r.o., čo sa mu aj podarilo. Vyslovil pochybnosti o zranení poškodeného, pretože liečenie, ktoré si vyžiadalo práceneschopnosť 10 až 14 dní na urgentnom prijíme odmietli ošetriť a v neprospech poškodeného hovorí aj telefonát riaditeľa nemocnice v súvislosti s jeho vyšetrením, avšak túto skutočnosť sa nepodarilo ani dokázať, ani vyvrátiť. Výpoveď svedka E. H. J., lekára urgentného prijímu, preto nepovažuje za vierohodnú. Má za to, že súd účelovo s cieľom vyvodiť voči nemu zodpovednosť, nezobral do úvahy výpoveď svedka E. C. Z., ktorý potvrdil skutočnosť, že fyzický nátlak vyvíjal práve poškodený. Tento vo svojej výpovedi uviedol, že „v tej chvíli videl pri vchodových dverách E. G., oproti nemu I. E., ktorý strčil do G. a následne vybehol hore schodami na prvé poschodie.“ Z uvedeného teda vyplýva, že ten, kto bol fyzicky napadnutý, nie je poškodený I. E., ale práve obžalovaný. Preto, ak by aj došlo k útoku zo strany obžalovaného, tie by bolo nutné považovať ako protiútoky v rámci nutnej obrany, nakoľko potyčku medzi obžalovaným a poškodeným vyvolal práve poškodený. Rovnako súd prvého stupňa neprihliadal na skutočnosti, poznamenané svedkom Vladimírom Vanínom, ktorý jasne poznamenal, že obžalovaný ako prvý išiel dnu do budovy, a to otočený chrbtom, ako keby ten druhý ho tlačil. Zo schodiska sa pozeral dole, čo sa robí, nechcel sa do toho starať. Začali sa obžalovaný, ako aj poškodený medzi sebou hádať, bolo tam medzi nimi aj strkanie. Zrazu poškodený strčil do obžalovaného, ktorý následne padol na schody a utekal hore. Opätovne teda zdôrazňuje, že necíti sa byť vinným, pretože z jeho strany nedošlo k fyzickému napadnutiu poškodeného. Pripustil však, že pri predmetnej naťahovačke medzi ním a poškodeným mohlo dôjsť k menším zraneniam v podobe škrabancov a odrenín, nakoľko tieto mal aj on, ale je vylúčené, aby poškodený nadobudol tak vážne zranenia a v takom rozsahu, aby to zakladalo trestné stíhanie. Zároveň by chcel apelovať na súd v tom slova zmysle, aby vzal do úvahy zásadu „ultima ratio“, uplatňovanú v trestnom práve, kedy by trestné konanie malo slúžiť ako posledný prostriedok ochrany práva, ak ostatné prostriedky zlyhajú.

Záverom namietal aj dĺžku práceneschopnosti poškodeného a keďže sa podľa jeho názoru súd nevysporiadal s otázkou úmyslu z jeho strany, pretože tento nebol nijakým spôsobom preukázaný, navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Súčasne poukázal aj na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR v obdobnej trestnej veci.

Na verejnom zasadnutí obhajca obžalovaného, (keďže tento požiadal o konanie verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti), navrhol vyhovieť odvolaniu v celom rozsahu.

Krajský prokurátor na verejnom zasadnutí navrhol zamietnuť odvolanie obžalovaného, nakoľko rozsudok prvostupňového súdu považoval za správny a zákonný.

Krajský súd ako súd odvolací nezistil dôvod na zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 alebo 3 Tr. por., a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliada len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana (obžalovaný) na to oprávnená, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohla a urobila tak v lehote ustanovenej v zákone, pričom zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Podľa názoru odvolacieho súdu skutkové zistenia súdom prvého stupňa sú správne a zodpovedajú dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Súd prvého stupňa pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre zákonné rozhodnutie o obžalobe, ktorá bola na obžalovaného Miroslava Gábora podaná. Dôkazy vyhodnotil jednotlivo, ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov tak, ako sú uvedené v ust. § 2 ods. 12 Tr. por. nemožno nič vytknúť.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. presvedčivo a aj vyčerpávajúcym spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a z akých dôvodov a prečo obžalovaného uznal vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozsudku. Odôvodnenie napadnutého rozsudku analyzuje dôkaznú situáciu a sú v ňom uvedené aj úvahy, ktorými sa súd spravoval pri hodnotení dôkazov, ako aj právnych úvahách na to nadväzujúcich.

Aj keď odôvodnenie rozhodnutie prvostupňového súdu, ako je už vyššie uvedené, je po obsahovej stránke vyčerpávajúce a súd adekvátnym spôsobom reagoval na obhajobu obžalovaného, odvolací

súd k dôvodom odvolania, uvedeného v písomnom vyhotovení, považuje za potrebné poznamenať nasledovné:

V prvom rade dôvody odvolania sú v podstate totožné s tými, ktoré obžalovaný prednášal či už v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred prvostupňovým súdom. Ak obžalovaný namietal správne skutkové zistenia, k tomu odvolací súd poznamenáva, že vina obžalovaného nebola preukázaná len výpoveďou samotného poškodeného Andrea Manca, ale aj výpoveďou svedkyne Slávky Benešovej, ktorá na poškodenom videla zranenia, ktoré rozhodne nemohli byť spôsobené len strčením do poškodeného, čo prezentoval obžalovaný, ako aj svedok Mgr. Dušan Ondřík. Spôsob vzniku zranení, ako aj ich rozsah, podrobne rozanalyzovala v znaleckom posudku znalecká organizácia Forensic.sk, inštitút forenzných medicínskych expertíz, s.r.o., z odboru zdravotníctva, na čo v odôvodnení rozhodnutia veľmi podrobným spôsobom a aj presvedčivo poukázal súd prvého stupňa. Uvedená znalecká organizácia zaujala presvedčivý postoj nielen k možnej dĺžke práceneschopnosti poškodeného, na základe ktorej bol poškodený obmedzený v obvyklom spôsobe života, ale sa aj vysporiadala s účelovosťou zo strany poškodeného, predĺžiť svoju práceneschopnosť. Na základe objektívneho znaleckého posudku nemal odvolací súd ani pochybnosti o výške bolestného, ktoré bolo ohodnotené na 50 bodov.

Súd prvého stupňa sa logickým spôsobom vysporiadal aj s výpoveďou svedka R. R., na ktorú poukázal obžalovaný v písomnom vyhotovení odvolania, pričom aj odvolací súd z tých istých dôvodov výpoveď uvedeného svedka považuje za účelovú, resp. nevieryhodnú. Nemožno sa ani stotožniť s tvrdením obžalovaného, že výpoveď svedka E. H. J. je neobjektívna, nakoľko tvrdenie obžalovaného o zasahovaní zo strany riaditeľa nemocnice, v súvislosti s úpravou diagnózy v prospech poškodeného, sa nijako nepotvrdilo. Ide v tomto smere len o subjektívny pocit obžalovaného, nepodložený žiadnymi relevantnými dôkazmi.

Na základe vyššie uvedeného a v súhrne s tým, čo uviedol súd prvého stupňa, ani odvolací súd nemal najmenšie pochybnosti o tom, že skutok uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku sa stal uvedeným spôsobom a že tento spáchal obžalovaný E. G., teda, že obžalovaný úmyselným konaním dňa 6. marca 2013 v čase okolo 10.00 hod. napadol I. E. a spôsobil mu pohmoždenie hlavy vo frontálnej oblasti vpravo, pohmoždenie v oblasti ramenného kĺbu vpravo, podvrtnutie krčnej chrčtice, odreniny v oblasti nosa a čelovej oblasti hlavy, odreniny pravej ruky, ktoré zranenia si vyžiadali dobu liečenia v trvaní 10 až 14 dní, čím spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., nakoľko inému úmyselne ublížil na zdraví.

Spôsob spáchania činu, ako aj jeho následok, vylučuje, aby súd postupoval v zmysle zásady „ultima ratio“, ktorého sa domáhal obžalovaný.

Súd prvého stupňa nepochybil ani v otázke ukladania trestu.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák., trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 2 Tr. zák., páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák., trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák., pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Súd vychádzal z uvedených ustanovení Trestného zákona a správne uložil obžalovanému peňažný trest vo výmere 400,- Eur s tým, že v prípade, ak by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, obžalovanému ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere dvoch mesiacov. Uvedený druh trestu, ako aj jeho výmera, vzhľadom na osobu obžalovaného, bude postačovať na to, aby v budúcnosti sa vyvaroval protispoločenskej činnosti a zohľadňuje tak individuálnu, ako aj generálnu prevenciu.

Keďže aj výroky súdu o náhrade škody v zmysle § 287 ods. 1 Tr. por. a § 288 ods. 2 Tr. por. boli správne a zákonné, odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.